

בעיר בור

זה אותו דבר

בחתולה, בפרחים, במים. אני אביט רק במה ששָׁב ונָצַב, במה שחוזר על עקבותיו, אני שומעת את המנועים בשמים, סירנות מסלקות גם אותי מן הבית, אני כותבת מלים לא חשובות, אולי קצת, במדה שהן חשובות, בדרכן. כל מי שהכרתי עזב, מי שנשאר חסר, אמרו לי שתחזור אבל אתה לא חוזר, אור העיר אינו משחרר, אוהו ועוצר, אוהו ועוצר, שהאהבה תפסיק לקרות לי כשאגיע הביתה, שאתאים למאה העשרים ואחת, פרחים בטוב, אנשים ברחוב, שמש מכאוב. צפור מושכת חוט מביריק מתוך שיח, היא טווה קן במקום נסתר, אין זה מחוץ לגדר האפשר, החוטים במקומם האמתי, בזבל, מי ימַרד נגד העתיד החדש הזה, בלי הגיון, מרד רפיון, חלומות המרחקים כבר לא שיכים לילדות, הם קוטעים את מהלך העולם, אויבים חיים בשלום זה עם זה, נוכח ונסתר, זה אותו דבר.

בפעולה

זמן חם, כלומר זמן סיון, את לא כאן, אף אחד לא כאן, על המדרכה נערכים פרחים יבשים, מתקשים, מסכנים אנשים, אני רוצה לספר את הספור השבור, שבור מכדי לספר אותו בלי שאתבייש. זה יהיה קיץ רב־משמעות, זאת תהיה תקופת הרשעות, גלגל ברזל מתעקל, נסתכל, נבהל, אנשים עם דגלים, ילדים שנאספים בעיר בור. בדרך לשם רמזו סימנים מקדימים, אדים מרדימים, כמו יהודים, חשבנו ממה חיים, איך בורחים, שלא תהיה נסיעה סביב העולם, שהילד נמצא, כמו החטא הקדמון, בספורי מרוחים, בספורי שירים. אף אחד לא כאן, את כאן כמו צמד המלים הזה, יצאתי אותך כמו גמגום, כמו כלום, תוך תחושה שלשיר יש רוח חיים, שאת תמיד אתי, נאבקות בפתוי לשאל, ממילא לא אספר הכל.